

**Arrest van het Hof (Eerste Kamer)
van 12 december 1967¹**

Samenvatting

1. *Procedure — Procestermijnen — Hun betekenis rechtens*
 2. *Procedure — Beroep tot nietigverklaring — Vordering tot schadevergoeding — Verknochtheid van deze vorderingen — De niet-ontvankelijkheid van eerstgenoemde vordering brengt de niet-ontvankelijkheid van de tweede mede*
1. De procestermijnen zijn van openbare orde en kunnen niet door partijen of de rechter naar believen worden ingeroepen.
2. De niet-ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring leidt tevens tot niet-ontvankelijkheid van de daarmee verknochte vordering tot schadevergoeding.

In de zaak 4-67 :

MEVROUW ANNE COLLIGNON, ECHTGENOTE VAN JEAN-CLAUDE MÜLLER,

ambtenares bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg,

verzoekster,

bijgestaan door Mr. G. Thorn, advocaat te Luxemburg,
ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, te zijnen kantore, 78, Grand'rue,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,
die in gevolge artikel 9 van het Verdrag van 8 april 1965 in de

1 — Procestaal : Frans.

plaats is getreden van de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

verweerster,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, P. Lamoureux, als gemachtigde,

ten deze domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, 2, place de Metz,

betreffende de volgende verordeningen :

- nietig te verklaren de benoeming welke plaatsvond op grondslag van het interne vergelijkend onderzoek HA/INT/15/A hetwelk op 25 februari 1966 werd uitgeschreven en waaraan verzoekster heeft deelgenomen;
- gelet op deze nietigverklaring, te bepalen, dat verweerster gehouden is verzoekster met terugwerkende kracht op de litigieuze post te benoemen;
- verweerster te veroordelen om aan verzoekster de som van Bfr 30 000 te betalen ter vergoeding van de schade welke zij aan gederfde inkomsten heeft geleden uit hoofde van het feit dat haar kandidatuur werd afgewezen en voorts van de schade ontstaan door de dienstfout van verweerster gelegen in de omstandigheden waaronder haar besluit verzoekster niet te benoemen werd genomen;
- verweerster in de proceskosten te veroordelen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt :

A. M. Donner, Kamerpresident (Rechter-Rapporteur),
R. Monaco en J. Mertens de Wilmars, Rechters,

Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN EN HET RECHT

I — Samenvatting van de feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoekster, die in België met goed gevolg middelbaar onderwijs heeft genoten (diploma oude humaniora), trad in dienst van de Hoge Autoriteit waar zij met ingang van 15 november 1965 werd benoemd in de categorie B, rang 2. Zij nam deel aan het op 25 februari 1966 uitgeschreven interne vergelijkend onderzoek HA/INT/15/A, voor benoeming van een administrateur in de rang A/7. Overeenkomstig artikel 30 van het Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., maakte de jury in zijn proces-verbaal van 13 april 1966 de volgende lijst van geschikt bevonden kandidaten op :

1. mevrouw A. Müller-Collignon, 29 jaar (verzoekster),
2. mevrouw M. Graf, 43 jaar.

Voorts stelde de jury vast, „dat de prestaties van mevrouw Graf die van de onder no. 1 opgevoerde kandidate zeer dicht benaderden en dat eerstgenoemde eveneens geschikt geacht moet worden een functie in de categorie A te vervullen”.

Bij nota van 14 april 1966 zond de directeur-generaal Administratie en Financiën het proces-verbaal van de jury onder aanbeveling van het daarin neergelegde gevoelen aan de Administratieve Commissie. Na gehouden beraadslaging — waarbij aanvankelijk van uiteenlopende meningen bleek — stelde de werkgroep van de Administratieve Commissie met eenparigheid van stemmen voor het oordeel van de jury te aanvaarden.

Het Directoraat-generaal Administratie en Financiën berichtte bij nota van 6 juli 1966 aan de chef van het kabinet van de voorzitter van de Hoge Autoriteit dat de Administratieve Commissie zich met het gevoelen van de jury en met het voorstel van de Administratie verenigde en beval de benoeming van mevrouw Müller-Collignon aan.

Bij nota van 14 juli 1966 berichtte voornoemd Directoraat-generaal mevrouw Müller, dat zij wèl op de lijst van geschikt bevonden kandidaten was geplaatst, doch dat zij uiteindelijk niet voor benoeming op de vacante post in aanmerking was gekomen.

Bij zijn beschikking van 29 juli 1966 benoemde de voorzitter van de Hoge Autoriteit mevrouw Graf, wier naam op de lijst van geschikte kandidaten voorkwam en die aanvankelijk in categorie B, rang 1, was ingedeeld, op bedoelde vacante post.

Op 2 september 1966 wendde mevrouw Müller zich met een gracieus verzoek tot de voorzitter van de Hoge Autoriteit. Daarin verklaart zij met name, dat de beschuldiging als zou zij vooraf kennis hebben gedragen van de opgaven voor het schriftelijke examen, haar in haar eer aantast, doch verlangt zij niet de nietigverklaring van de benoeming van mevrouw Graf.

Op 13 oktober 1966 schrijft zij de volgende brief aan de voorzitter :

„Onder verwijzing naar het op 2 september 1966 tot U gerichte gracieuze verzoek, heb ik de eer de onderhavige klacht aan U voor te leggen in de zin van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren van de E.G.K.S., zulks op grondslag van de in dat verzoekschrift geformuleerde eis en ten einde de handhaving van mijn statutaire rechten te waarborgen. Ik moge een beroep doen op Uw begrip voor deze aangelegenheid en U verzoeken het volgen van deze procedure, waardoor ik mij de mogelijkheden kan voorbehouden welke het Statuut de ambtenaren biedt, wel te willen verontschuldigen.”

Op 17 oktober 1966 zond de voorzitter van de Hoge Autoriteit aan betrokkene de volgende nota :

„Onderwerp : Uw verzoekschrift van 2 september 1966.

In Uw bovenvermeld verzoekschrift stelt U een aantal feiten welke — voor zover zij al juist zijn en hoe zij zich ook mogen hebben toegedragen — in ieder geval op de uitslag van het onderzoek van geen enkele invloed zijn geweest. De jury heeft U als no. 1 op de lijst geplaatst. Dit college was evenwel geenszins tot enige klassering gehouden, daar het volgens het Statuut zijn taak is mij een lijst van geschikt bevonden kandidaten voor te leggen, waaruit ik in volledige onafhankelijkheid een keus doe en waarbij ik mij uitsluitend — gelet op het dienstbelang — laat leiden door de hoedanigheden, de geschiktheid, de beroepservaring van de voorgestelde kandidaten gelijk daarvan uit het door de jury gehouden onderzoek en de persoonsdossiers blijkt.

Het zal U duidelijk zijn, dat U zich geheel in dezelfde positie bevindt als iedere andere kandidaat die, hoewel op bovenbedoelde lijst geplaatst, door het tot aanstelling bevoegde gezag niet werd benoemd. Ik kan dan ook niet inzien in hoeverre U in Uw vooruitzichten op verdere carrière schade geleden zou hebben, noch ook waarom het achterwege blijven van Uw benoeming een aantasting van Uw goede naam zou zijn.”

Op 3 februari 1967 heeft verzoekster het onderhavige beroep bij het Hof aanhangig gemaakt;

II — De conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage :

„het beroep ontvankelijk te verklaren,
zich bevoegd te verklaren om daarvan kennis te nemen, aan verzoekster akte te verlenen, dat zij zich voorbehoudt in de loop van het geding haar bewe-

ringen, zowel feitelijk als rechtens, nader te formuleren voor zover zij daartoe ten tijde van de indiening van het verzoekschrift niet in staat was, haar akte te verlenen van het voorbehoud van nader bewijsaanbod, de betrokken diensten van verweerster te gelasten alle administratieve stukken over te leggen waarvan verzoekster tot dusver geen kennis heeft genomen en in het bijzonder :

- het rapport van de jury met het resultaat van het vergelijkend onderzoek HA/INT/15/A;
- de gronden waarop werd besloten verzoeksters kandidatuur af te wijzen;
- de op dit vergelijkend onderzoek betrekking hebbende nota's en correspondentie;
- alle andere administratieve stukken, de onderhavige zaak betreffende;

ten principale :

„het beroep gegrond te oordelen;
 bijgevolg nietig te verklaren de benoeming waartoe werd overgegaan op grondslag van het vergelijkend onderzoek HA/INT/15/A zulks hoewel er geen geldige redenen aanwezig was verzoekster, die de beste resultaten behaalde, niet te benoemen;
 te verstaan, dat het tot aanstelling bevoegde gezag van de Hoge Autoriteit aan verzoeksters vordering zal voldoen door haar met terugwerkende kracht te benoemen op de post waarnaar zij heeft gesolliciteerd;
 verweerster te veroordelen om aan verzoekster een schadevergoeding van Bfr 30 000 te betalen wegens gederfde inkomsten uit hoofde van het feit, dat haar kandidatuur werd afgewezen, eventueel ex aequo et bono een hogere schadevergoeding vast te stellen;
 verzoekster akte te verlenen van haar voorbehoud van rechten voor het overige, verweerster in de proceskosten te veroordelen en in ieder geval de artikelen 69, 70, 71, 72 en 73 van het Reglement voor de procesvoering op verzoekster toe te passen.”;

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

„het beroep van verzoekster als ongegrond en niet ontvankelijk af te wijzen; verzoekster in de kosten te veroordelen, met dien verstande dat de kosten van de Hoge Autoriteit overeenkomstig artikel 70 van het Reglement te haren laste blijven.”;

III — Middelen van partijen

Overwegende dat de middelen van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

A — *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

Verzoekster stelt dat haar verzoek van 13 oktober 1966 aan de voorzitter van de Hoge Autoriteit niet binnen de in artikel 91, paragraaf 2, van het Statuut bedoelde termijn van twee maanden, welke op 14 december 1966 verstreek, werd beantwoord en dat de termijn waarbinnen tegen de stilzwijgende afwijzing beroep moest worden ingesteld op 14 februari 1967 afliep. Door haar verzoekschrift op 3 februari 1967 te deponeren heeft zij

de voorgeschreven termijn in acht genomen en het beroep is mitsdien ontvankelijk.

Het bevreemdt haar, dat verweerster zich enerzijds voor wat de ontvankelijkheid betreft aan 's Hofs oordeel refereert — hetgeen betekent, dat zij de ontvankelijkheid niet betwist — en anderzijds concludeert dat het Hof het beroep niet ontvankelijk zal verklaren.

Verweerster merkt op, dat het verzoekschrift vorderingen bevat die in het gracieuze verzoek van 2 september 1966 niet voorkomen, te weten de nietigverklaring van de benoeming van mevrouw Graf, de benoeming van verzoekster op de litigieuze post met terugwerkende kracht en betaling van schadevergoeding daar verzoeksters kandidatuur werd afgewezen.

Met betrekking tot verzoeksters brief van 13 oktober 1966 aan de voorzitter, stelt verweerster dat in dit nieuwe verzoek zonder meer naar dat van 2 september 1966 wordt verwezen, zonder dit laatste te wijzigen of daaraan enig nieuw element toe te voegen.

Zij merkt voorts op, dat verzoekster weliswaar in haar verzoekschrift stelt, dat op haar klacht van 13 oktober 1966 niet werd geantwoord, doch dat zij tevens het antwoord van de voorzitter van 17 oktober 1966 overlegt.

Verweerster refereert zich niettemin aan 's Hofs oordeel voor wat de ontvankelijkheid betreft en verklaart dat een dergelijke referentie geen erkenning van de ontvankelijkheid inhoudt.

B — *Ten principale*

1. De vordering tot nietigverklaring van het benoemingsbesluit van 29 juli 1966

a) Verzoekster stelt in de eerste plaats dat zij, gezien de uitslag van het onderzoek, het recht had om met voorrang boven andere kandidaten te worden gekozen en dat het tot aanstelling bevoegde gezag dit resultaat naast zich heeft neergelegd door zonder geldige reden mevrouw Graf, die als tweede op de lijst van geschikt bevonden kandidaten werd geplaatst, te benoemen; dit betekent een schending van de artikelen 27, 29 en 30 van het Statuut van de ambtenaren, zodat bedoelde benoeming moet worden vernietigd.

Verzoekster beroept zich hiertoe op 's Hofs arrest van 15 december 1966 (Eerste Kamer) in de zaak *Serio* tegen de E.G.A.-Commissie (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 809 e.v.) en in het bijzonder op de volgende overweging :

„dat de Administratie (het tot aanstelling bevoegde gezag) weliswaar het recht heeft om bij het bepalen harer keuze — om haar moverende redenen, welke rechtsgeldigheid tot genoegen van het Hof van Justitie moet blijken — zich niet geheel te houden aan de volgorde waartoe het vergelijkend onderzoek heeft geleid, doch dat zulks niet wil zeggen, dat zij het begrip „vergelijkend onderzoek“ van zijn inhoud mag beroven door wanneer daartoe geen ernstige redenen kunnen worden aangevoerd op de uitslag van het vergelijkend onderzoek nagenoeg geen acht te slaan.” (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 821 en 822.)

Hierop antwoordt *verweerster* allereerst, dat blijkens artikel 30, eerste lid, van het Statuut en artikel 5, voorlaatste lid, van bijlage III tot het Statuut, niet wordt geëist, dat de door de jury opgestelde lijst van geschikte kandidaten een bepaalde klassering zal bevatten. Zij leidt hieruit af, dat het tot aanstelling bevoegde gezag niet in zijn vrije keus kan worden beperkt door het volgen van een rangorde welke de wet niet voorschrijft.

Verweerster merkt vervolgens op, dat de administratie in de zaak Serio haar keus had bepaald op een kandidaat die onder no. 12 op de lijst voorkwam, welke bovendien een reservelijst en niet een lijst van geschikt bevonden kandidaten was. In het onderhavige geval koos men daarentegen de tweede kandidaat van een lijst die slechts twee namen bevatte en verklaarde de jury in zijn proces-verbaal van 13 april 1966 bovendien, dat de prestaties van mevrouw Graf die van de onder no. 1 vermelde kandidate zeer dicht benaderden.

Volgens verweerster valt de in bovenbedoeld arrest gebezigde uitdrukking „uitslag van het onderzoek” niet samen met de volgorde waarin de jury de betrokkenen op een lijst van geschikte kandidaten plaatst, doch ziet zij veeleer op de door dezen behaalde resultaten, de beoordeling daarvan door de jury en de verdere bij het onderzoek verkregen gegevens. Zij stelt dan ook, dat de administratie, door mevrouw Graf te kiezen, niet wezenlijk van de uitslag van het onderzoek is afgeweken.

Verweerster merkt ten slotte op, dat in de zaak Serio de keuze werd gedaan uit een reservelijst die op haar beurt door de Administratie bij een eerste keus was vastgesteld uit een vroeger door de jury in verband met een ander vergelijkend onderzoek opgemaakte lijst van geschikte kandidaten. De bevoegdheid om uit deze reservelijst te kiezen werd derhalve te meer beperkt, daar zij reeds voorheen ten aanzien van de lijst van geschikte kandidaten was uitgeoefend. In de onderhavige zaak daarentegen, aldus verweerster, keert verzoekster zich tegen de eerste door het tot aanstelling bevoegde gezag rechtstreeks uit de door de jury opgestelde lijst gemaakte keus.

b) Verweerster meent dat de Administratie bij de uitoefening van de haar in artikel 30 van het Statuut toegekende keuzebevoegdheid nog over andere elementen van waardering beschikt dan de jury, die de rangorde der kandidaten bepaalt uitsluitend op grondslag van de bij het schriftelijke en mondelinge examen behaalde resultaten : namelijk leeftijd, beroepservaring, beoordelingsrapporten van oudere datum, enzovoort. In casu hebben juist deze andere gegevens ertoe geleid, dat mevrouw Graf werd gekozen en benoemd, hetgeen te gereder kon geschieden daar haar prestaties blijkens het proces-verbaal van de jury die van verzoekster zeer dicht benaderden. In dit verband wijst verweerster op de meerdere rijpheid van mevrouw Graf gezien haar leeftijd, waardoor zij over een grotere ambtservaring beschikte; het feit, dat zij vóór het vergelijkend onderzoek een hogere anciënniteit bezat en ten slotte de omstandigheid, dat een vergelijking van de over beide kandidaten uitgebrachte beoordelingsrapporten in het voordeel van mevrouw Graf uitvalt.

Verzoekster betwist, dat het tot aanstelling bevoegde gezag met een beroep op zulke gegevens van de uitslag van het onderzoek mag afwijken. Zij stelt, dat de jury reeds over de voor een beoordeling relevante bewijsstukken en het ervaringsniveau van verzoekster had beslist door haar overeenkomstig artikel 5 van bijlage III tot het Statuut tot het vergelijkend onderzoek toe te laten, „zodat het de Commissie niet vrij stond een latere weigering om tot aanstelling over te gaan alleen op ontoereikendheid van haar beroepservaring te doen steunen” (arrest-Serio, (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 822).

Verweerder meent dat deze redenering ten enenmale onjuist is, daar de benoeming van mevrouw Graf niet het gevolg was van het feit, dat verzoekster over onvoldoende beroepservaring beschikt, doch van de omstandigheid dat de jury, gezien het door dit orgaan te volgen systeem van beoordeling, niet met bedoelde bewijsstukken of althans met de beroepservaring der kandidaten rekening heeft gehouden. Bij dupliek stelt zij nog, dat hier sprake is van een vergissing van verzoekster, daar de handeling van de jury welke op haar betrekking heeft de eerste selectie is geweest op grond waarvan de kandidaten kunnen worden gekozen ten aanzien van wie gebleken is, dat de waarde van meergenoemde, op hen betrekking hebbende, bewijsstukken, alsmede hun beroepservaring een ongeveer gelijkwaardig minimumniveau bereiken, zonder dat een en ander op de definitieve uitslag van het onderzoek van invloed is.

Ten slotte ontzegt verweerder iedere juridische betekenis aan verzoeksters argument, dat behalve de jury nog drie andere instanties die aan de voorbereiding van het benoemingsbesluit deelnamen, namelijk het Directoraat-generaal Administratie en Financiën, de werkgroep van de Administratieve Commissie en de directeur Personeel, zich vóór de benoeming van verzoekster hebben uitgesproken. Deze instanties zijn in werkelijkheid slechts administratieve diensten die in de onderhavige materie geen statutaire taak vervullen.

c) *Verzoekster* stelt, dat de benoeming een détournement de pouvoir oplevert, daar aan mevrouw Graf de voorkeur gegeven zou zijn omdat zekere tegen haar (verzoekster) ingebrachte beschuldigingen — met name dat zij vooraf frauduleus kennis zou hebben gekregen van de opgaven voor het schriftelijke examen — aan de voorzitter van de Hoge Autoriteit waren overgebracht. Dit vermoeden zou te ernstiger zijn daar een lid van de jury tegenover het Personeelscomité van bepaalde onregelmatigheden heeft gesproken en de leden van het Kabinet van de voorzitter deze argumenten schijnen te hebben overgenomen. Verweerder had de gegrondheid van deze beschuldiging moeten doen onderzoeken.

Verweerder antwoordt dat, zelfs indien de door verzoekster gestelde feiten juist waren, dit de beschikking nog niet onwettig zou maken, daar de keus van mevrouw Graf door objectieve gegevens ten volle werd gerechtvaardigd. Bovendien, indien deze feiten zich inderdaad hadden voorgedaan, zou de voorzitter hieraan nog geloof geschonken moeten hebben.

Maar is het dan niet onwaarschijnlijk, dat hij geen onderzoek heeft ingesteld en er zich slechts toe heeft beperkt verzoekster, tegen wie normaliter een disciplinaire procedure met de daaraan verbonden strenge sancties had moeten worden aangevangen, niet te benoemen? Juist het feit, dat een onderzoek achterwege bleef bewijst dat de voorzitter deze geruchten van iedere grond ontbloot heeft geacht.

Verzoekster antwoordt hierop dat het in strijd is met de rede te betogen, dat de beschuldigingen niet ernstig te nemen waren en men er geen geloof aan heeft gehecht *omdat* geen onderzoek was ingesteld, terwijl juist alleen een onderzoek in deze aangelegenheid, volledig licht had kunnen verschaffen. Zij meent, dat het achterwege blijven van haar benoeming onder dergelijke omstandigheden gelijk staat met een rechtens volkomen ongegronde sanctie die vernietigd behoort te worden.

Bij dupliek ontkent *verweerster* dat er sprake is geweest van een sanctie. De op het vergelijkend onderzoek gevolgde bestuurshandeling was naar haar aard een benoeming waarbij op grond van objectieve overwegingen aan mevrouw Graf de voorkeur werd gegeven boven verzoekster.

2. De vordering tot benoeming met terugwerkende kracht

Verzoekster eist, dat het Hof zal beslissen dat verweerster gehouden is verzoekster alsnog met terugwerkende kracht op de litigieuze post te benoemen.

Verweerster stelt, dat volgens een algemeen aanvaard beginsel van bestuursrecht en volgens vaste rechtspraak zowel in het nationale als in het gemeenschapsrecht de benoemingsbevoegdheid uitsluitend aan het bestuur toekomt en het Hof derhalve aan de Administratie geen last kan geven een bepaalde persoon te benoemen.

3. De vordering tot schadevergoeding

In haar request vordert *verzoekster* schadevergoeding voor het inkomen dat zij uit hoofde van haar niet-benoeming heeft gederfd. Zij stelt dat het daartoe gevallen besluit onder omstandigheden werd genomen van zodanige aard dat er sprake is van een dienstfout van verweerster en dat deze fout haar een schade heeft toegebracht waarvan zij vergoeding mag eisen. Het bedrag daarvan schat zij op ongeveer Bfr 30 000.

Verweerster meent dat deze vordering eveneens moet worden verworpen, daar het besluit verzoekster niet te benoemen geheel regelmatig was;

IV — Procedure

Overwegende dat de Eerste Kamer van het Hof partijen bij brief van 18 oktober 1967 heeft uitgenodigd over de ontvankelijkheid van het beroep te pleiten;

dat deze pleidooien ter zitting van 15 november 1967 plaatsvonden;
dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 21 november 1967 op dit punt conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende, dat verweerster zich, voor wat de ontvankelijkheid betreft, in haar schriftelijke conclusies enerzijds aan 's Hof's oordeel refereert en anderzijds concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring van het beroep;

dat zij zich bij pleidooi over deze schijnbare tegenstrijdigheid nader heeft uitgesproken in die zin, dat zij het beroep weliswaar niet ontvankelijk achtte, doch „zich niet achter deze niet-ontvankelijkheid wilde verschuilen”, het aan het Hof overlatend dit middel al dan niet op te werpen;

Overwegende evenwel dat de procestermijnen van openbare orde zijn en derhalve niet naar believen van partijen of de rechter kunnen worden ingeroepen;

dat zulks te meer klemt in de onderhavige zaak welke niet alleen verweerster raakt, doch evenzeer, zo niet in sterkere mate, de ambtenaar wiens benoeming met het onderhavige beroep wordt bestreden;

Overwegende dat het beroep toch in de eerste plaats strekt tot nietigverklaring van de benoeming van mevrouw Graf en voorts tot het geven van een bevel aan verweerster om aan de vordering te voldoen door verzoekster alsnog met terugwerkende kracht te benoemen op de post waarnaar zij heeft gedongen;

dat met het beroep voorts schadevergoeding wordt gevorderd wegens door verzoekster gederfd inkomen als gevolg van haar niet-benoeming welke, gezien de omstandigheden waaronder daartoe werd besloten, een dienstfout oplevert;

Overwegende, voor wat betreft het eerste onderdeel van de eis, dat dit naar de vorm een beroep inhoudt tegen de impliciete afwijzing welke besloten ligt in de omstandigheid dat de voorzitter van de Hoge Autoriteit heeft nagelaten op de beweerdelijk door verzoekster in haar brief van 13 oktober 1966 aanhangig gemaakte vordering te beschikken;

dat in bedoelde brief evenwel wordt verwezen naar het gracieuze verzoek waarmede verzoekster zich op 2 september 1966 tot de voorzitter van de Hoge Autoriteit heeft gewend en waarbij zij vroeg: „wel te willen onderzoeken in hoeverre en op welke wijze U meent dat het mogelijk zou zijn mij alsnog genoegdoening te verschaffen ter zake van het nadeel zowel aan mijn goede naam als mijn ambtelijke vooruitzichten toegebracht”;

dat in de brief van 13 oktober 1966 slechts wordt verklaard dat de eisen, vervat in het verzoekschrift van 2 september 1966, beschouwd moeten

worden als een verzoek in de zin van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren;

dat laatstbedoelde brief het schrijven van de voorzitter van de Hoge Autoriteit van 17 oktober 1966 heeft gekruist, waarin volledig werd geantwoord op de inhoud van het verzoekschrift van 2 september 1966, naar welk geschrift eerstgenoemde brief immers verwees;

dat derhalve tevergeefs wordt beweerd, dat het gracieuze verzoek slechts in de brief van 13 oktober 1966 was verrat en daarop met de brief van 17 oktober 1966 niet werd geantwoord;

Overwegende dat de raadsman van verzoekster bij pleidooi nog heeft gewaagd van besprekingen en een vertrouwelijke briefwisseling, waardoor zou worden bewezen dat de brief van 17 oktober 1966 niet het definitieve oordeel van de voorzitter van de Hoge Autoriteit inhield, doch dat op zodanige beweringen — welke overigens gezien haar confidentiële aard bezwaarlijk kunnen worden geverifieerd — geen acht kan worden geslagen;

dat er derhalve in casu geen sprake is van een stilzwijgende weigering;

dat mitsdien, aangenomen al dat het gracieuze verzoek inderdaad betrekking had op de benoeming van mevrouw Graf en op het feit dat verzoekster niet werd benoemd — hetgeen op zijn minst betwistbaar voorkomt —, de beroepstermijn tegen de gewraakte handelingen uiterlijk 3 maanden na het antwoord van 17 oktober 1966 zou zijn verstreken;

dat het op 3 februari 1967 ingestelde beroep derhalve tardief is;

Overwegende dat nog moet worden beslist, of de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring de daarmee verbonden vordering tot schadevergoeding wegens een dienstfout mede niet ontvankelijk doet zijn;

dat de verknochtheid van laatstgenoemde vordering met het beroep tot nietigverklaring wordt bevestigd door de bewering van verzoekster, dat de schatting van de geleden schade afhangt van 's Hofs beslissing op dit punt, dat wil zeggen van de dag waarop verzoekster alsnog benoemd zou zijn op de post die haar rechtens toekomt;

Overwegende dat hieruit volgt, dat de schade kennelijk voortkomt uit het feit dat verzoekster niet werd benoemd en meer in het bijzonder uit de benoeming van mevrouw Graf;

dat verzoekster deze schade had kunnen vermijden door die handelingen tijdig te bestrijden;

dat uit het bovenoverwogene volgt dat zij zulks naliet te doen;

dat zij onder de gegeven omstandigheden dit verzuim niet kon herstellen en zich in zekere zin via een vordering tot schadevergoeding een nieuwe beroepstermijn trachtte te verschaffen;

dat derhalve de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring eveneens tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot schadevergoeding moet leiden;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoekster in haar vordering niet kan worden ontvangen;

dat zij derhalve in de door haar gemaakte kosten moet worden verwezen en de kosten van verweerster volgens het Reglement voor de procesvoering te haren laste zullen blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name artikel 40;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en inzonderheid op de artikelen 90 en 91;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name de artikelen 69 en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. Verwerpt het beroep als zijnde niet ontvankelijk;
2. Veroordeelt verzoekster in de proceskosten, met uitzondering van de door verweerster gemaakte kosten;
3. Verwerpt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op twaalf december negentienhonderdzevenenzestig.

Donner

Monaco

Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op twaalf december negentienhonderdzevenenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer,
A. M. Donner